

Caminar junts

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Estimats diocesans:

Ser cristià vol dir, sobretot, caminar seguint les empremtes de Jesús, que és el camí que condueix al Pare. És significatiu que un dels primers noms que van rebre els deixebles de Jesús fos el dels «seguidors del camí» (Ac 9,2; 14,8-9; 19,23). Els cristians comprenien que la seva fe els movia a posar-se en camí, seguint Aquell que és «camí, veritat i vida» (Jn 14,6).

Ara bé, ser cristià no és un camí que cadascú emprengui en solitari, sinó que la fe cristiana es fa sempre en companyia d'altres. Van ser altres persones —els nostres pares, els nostres catequistes, un sacerdot— els qui ens van introduir en aquest camí i ens van ajudar a fer els primers passos en la vida cristiana. Necessitem també la companyia d'altres creients per a viure la fe en Jesús, per a celebrar-la i testimoniar-la.

Caminem juntament amb altres. Hi ha una paraula grega que expressa això molt bé. És la paraula *synodos*, que significa literalment 'caminar junts'. No és estrany, per això, que un autor antic digués: «L'Església té nom de sínode» (sant Joan Crisòstom).

Els antics cristians tenien molt clar que l'Església és sinodal, és a dir, que seguir Jesús en l'Església vol dir viure la fe juntament amb els altres. Per això van donar molta importància a tots els mitjans amb què s'expressava aquesta sinodalitat. Actualment s'està renovant la consciència que la sinodalitat és una dimensió constitutiva de l'Església. El Sínode dels Bisbes, on tots hem tingut l'oportunitat de participar, està reflexionant precisament sobre aquesta característica de l'Església, perquè es veu necessari augmentar els vincles de comunió en-

tre tots els qui caminem junts i promoure tots els instruments que ajudin a viure la sinodalitat eclesial.

Caminar junts exigeix, en primer lloc, que coneguem aquelles persones amb qui anem fent el mateix camí. No és infreqüent que els cristians ens asseiem a missa o en altres actes al costat de persones que comparteixen la nostra fe però que no coneixem. La segona cosa important és escoltar-nos. És bo escoltar l'altre, la seva vivència de la fe, els seus anhels i esperances. I és convenient, sobretot, que escoltem plegats què diu la Paraula de Déu i, amb aquesta llum, discernir què demana el Senyor a la nostra Església. Finalment, és fonamental que experimentem allò que significa formar part d'una comunitat, compartir la fe i viure-la al costat d'altres a qui tractem com a germans.

Hem de créixer en aquesta experiència sinodal, constitutiva de la vida de l'Església. Els cristians que residim a Solsona formem una gran família, que viu unida la seva fe, que la proclama amb goig i que camina cap a Déu Pare impulsada per l'Esperit seguint Jesucrist, el seu Mestre i el Senyor.

